

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžik/1/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200766
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015200766.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: Mgr. K. K., bytom C. č. XX, XXX XX C., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-KA9-70-003/2015 zo dňa 26. marca 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/116/2015-37 zo dňa 16. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/116/2015-37 zo dňa 16. júna 2016 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-KA9-70-003/2015 zo dňa 26.3.2015, ktorým mu bolo oznámené, že jeho odvolanie voči rozhodnutiu o nesprístupnení informácií č. KRPZ-BB-OKAP-15-001/2015-S1 je nedôvodné.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že v preskúmanej veci bolo potrebné predbežne posúdiť aj otázku, či je možné považovať list žalovaného, ako aj list KR PZ v Banskej Bystrici č. KRPZ-BB-OKAP-15-001/2015-SI zo dňa 24.2.2015 za rozhodnutie a či je možné ho súdne preskúmať. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžd/36/2011 zo dňa 1.8.2012, ktorý pri riešení tejto otázky súd zaujal stanovisko, že pojem „rozhodnutie“ je označením technickým a je potrebné k nemu pristupovať vždy z hľadiska jeho obsahu a nie formy. Dospel k záveru, že takýto akt môže byť tiež podrobený súdnemu prieskumu. Úlohou súdu bolo preskúmať postup a rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný považoval odvolanie žalobcu voči rozhodnutiu KR PZ v Banskej Bystrici č.

KRPZ-BB-OKAP-15-001/2015-SI zo dňa 24.2.2015 za nedôvodné s poukazom na skutočnosť, že žalobcovu žiadosť bolo potrebné vybavovať v súlade so zákonom o štátnej službe, v ktorom je upravená problematika poskytovania informácií, ako aj jeho právo na nahliadnutie do požadovaného spisu. Prvostupňovým rozhodnutím bolo žalobcovi oznámené, že vo veci, v ktorej žiada sprístupniť spis, vystupuje ako účastník konania podľa zákona č. 73/1998 Z.z.. V uvedenom zákone je upravená problematika poskytovania informácií, a preto je nevyhnutné žalobcovu žiadosť posudzovať v zmysle zákona o štátnej službe. Poukázal na to, že svoje právo účastník konania, t.j. právo nahliadať do kompletného originálneho spisu môže uplatniť dňa 12.3.2015 v čase o 13:00 hod. na vnútornom odbore KR PZ v Banskej Bystrici. Uviedol, že medzi účastníkmi bol zásadný rozpor v posúdení, či požadovanú informáciu bolo, resp. nebolo možné považovať za žiadosť o sprístupnenie informácie na základe zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Uviedol, že zákon o informáciách pojem „informácia“ nedefinuje. Podľa obsahu slova je informácia správa alebo údaj, ktoré fyzická alebo právnická osoba odovzdáva inej fyzickej alebo právnickej osobe a dovtedy jej nebola známa. Informácia je základom vzájomného vymieňania si údajov, ktoré má za cieľ získanie nového poznania. V danom prípade predmetom žiadosti o poskytnutie informácie neboli požiadavky o poskytnutie informácie, teda poznatku v konkrétnej veci, ani údajov, ktoré bol žalobca oprávnený požadovať, ale žiadosť o poskytnutie informácie obsahovala požiadavku, na sprístupnenie a vyhotovenie fotokópie spisu žalovaného.

Podľa názoru krajského súdu nie každá žiadosť o sprístupnenie informácie aj napriek tomu, že je výslovne označená ako žiadosť o informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. je žiadosťou, ktorú je potrebné vybaviť podľa zákona č. 211/2000 Z.z. Zo znenia zákona o informáciách však nemožno vyvodzovať, že informáciou je aj poskytnutie fotokópie kompletného spisu vo veci, v ktorej bol žalobca účastníkom konania podľa zákona č. 73/1998 Z.z.. Uvedená žiadosť bola žalovaným správne vyhodnotená postupom podľa § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. v spojitosti s § 19 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní podľa jej obsahu ako žiadosť v zmysle zákona č. 73/1998 Z.z.. Ustanovenie § 237 ods. 2 zákona o štátnej službe ustanovuje, že účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy. Preto prvostupňový správny orgán správne vyhodnotil žalobcovu žiadosť ako žiadosť o nahliadnutie do kompletného spisu, pričom súčasne stanovil aj čas, kedy žalobca tak môže učiniť. Pokiaľ žalobca v žalobe tvrdil, že KR PZ v Banskej Bystrici rozhodnutie o nesprístupnení informácie nevydalo, a preto došlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia, krajský súd sa s týmto názorom nestotožnil, pretože KR PZ v Banskej Bystrici oznámením zo dňa 24.2.2015 žalobcovi oznámilo, že žalobcovu žiadosť je nevyhnutné posudzovať v zmysle zákona o štátnej službe a právo na nahliadnutie do kompletného originálneho spisu žalobcovi umožnilo uplatniť dňa 12.3.2015 v čase o 13:00 hod. na vnútornom odbore KR PZ v Banskej Bystrici.

Súd ďalej konštatoval, že žalovanému v postavení povinnej osoby právna povinnosť takejto žiadosti žalobcu vyhovieť ani nevyplývala. Posúdením takejto žiadosti podľa obsahu v zmysle Správneho poriadku a jej vyhodnotením, že sa žalobca domáha nahliadnutia do spisu žalovaného v zmysle zákona o štátnej službe, teda ani nemohlo dôjsť k negatívnemu zásahu do práv žalobcu na informácie. Z týchto dôvodov zo strany krajského súdu bola žaloba ako nedôvodná postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietnutá. O trovách konania zároveň súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. s poukazom na to, že žalobca v konaní úspešný nebol, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil ako nezákonný a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie veci. V odvolaní poukazoval na nezákonnosť rozsudku z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd opiera svoje rozhodnutie o aplikáciu akéhosi mixu selektívne vybraných a aplikovaných ustanovení právnych predpisov, pričom súd nebral do úvahy aj ďalšie súvisiace ustanovenia použitých právnych predpisov, akoby tieto neexistovali. Súdom nerozlišoval medzi inštitútom sprístupnenia informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z., kedy sprístupnená informácia nadobúda charakter verejne prístupnej informácie komukoľvek bez udania dôvodu a inštitútom sprístupnenia informácií účastníkovi konania v konaní vedenom podľa zákona č. 73/1998 Z.z., kedy nadobudla informácia charakter prístupnosti výlučne účastníkovi konania, teda nie komukoľvek, teda nie verejnosti, čo je kvalitatívne rozdielny stav, ktorým sa následne vyznačuje sprístupnená informácia. Súdom

považoval za zákonný postup žalovaného spočívajúci v tom, že žiadosť o sprístupnenie informácií žalobcu začal posudzovať žalovaný z hľadiska obsahu podľa ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z. a v nadväznosti aj na ustanovenie zákona č. 71/1967 Zb. Následne ale k vybaveniu žiadosti o sprístupnenie informácií žalobcu nedošlo postupom stanoveným v týchto dvoch predpisoch, ale došlo k jej vybaveniu podľa iného tretieho zákona, t.j. zákona č. 73/1998 Z.z.. Žalobca mal za to, že nielen na posúdenie obsahu žiadosti o sprístupnenie informácií mal byť aplikovaný zákon č. 211/2000 Z.z. ale následne a nedeliteľne mal byť tento zákon použitý na vybavenie tejto žiadosti, t.j. pri vybavovaní sa malo postupovať spôsobom a postupom ustanoveným v tomto zákone pretože tento zákon odkazuje subsidiárne na ustanovenie zákona č. 71/1967 Zb., mal byť pri vybavovaní žiadosti o sprístupnenie informácií žalobcu aplikovaný aj tento zákon. Mal za to, že vecná, logická ani právna súvislosť medzi vybavovaním žiadosti informácie žalobcu a aplikáciou zákona č. 73/1998 Z.z. neexistuje. Táto aplikácia zákona č. 73/1998 Z.z. na postup žalovaného zo strany súdu je v rozpore so zákonom. V odvolaní citoval ustanovenia zákona č. 211/2000 Z.z. a to konkrétne § 1, § 4, § 12, § 14 ods. 1 až 4, § 16 ods. 1, ods. 9, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1, ods. 3, § 19 ods. 1, § 22 a aj ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. a to konkrétne § 1 ods. 1, § 14 ods. 1, § 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 1 až 4, ods. 7. S poukazom na obsah rozsudku je zjavné, že súd konštatoval, že na posúdenie obsahu žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií sa vzťahoval zákon č. 211/2000 Z.z. a zákon č. 71/1967 Zb.. Ak sa tieto zákony vzťahovali na posúdenie obsahu žiadosti žalobcu, potom sa tieto zákony nevyhnutne museli vzťahovať aj na vybavenie žiadosti. Žalovaný bol povinný žiadosť žalobcu nielen posúdiť z hľadiska obsahu podľa zákona č. 211/2000 Z.z. ale aj podľa ustanovení tohto zákona o tejto žiadosti rozhodnúť, pretože to tak určuje zákon. V praxi to znamenalo, buď požadované informácie sprístupniť, resp. rozhodnúť o nesprístupnení požadovaných informácií z konkrétnych dôvodov a to vo forme rozhodnutia, ktoré má mať zákonom predpísanú formu, a voči ktorému by prípadne mal žalobca právo podať opravný prostriedok.

V súvislosti s aplikovaným ustanovením § 19 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. žalobca môže poukázať aj na § 234 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., ktoré súd prehliadol. Obidve ustanovenia obsahujú rovnaké pravidlo, a síce pravidlo o tom, že podanie sa posudzuje podľa obsahu. Uviedol, že nie je možné použiť toto pravidlo obsiahnuté v zákone č. 71/1967 Zb. k posúdeniu obsahu podania, ktoré bude následne vybavené podľa ustanovení iného zákona, v tomto prípade podľa ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z.. Ide o zjavne nezákonnú aplikáciu právnych predpisov zo strany súdu. Podľa názoru žalobcu nielenže konanie žalovaného bolo nezákonné, navyše súd v rámci svojho posúdenia prekročil svoje kompetencie a posudzoval postup, ktorý mu zákon posúdiť neumožňoval. Poukázal na jednotlivé články Ústavy SR a to konkrétne čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1-4, čl. 13 ods. 2, 3, ďalej na zákon č. 73/1998 Z.z. konkrétne na ust. § 231, § 234 ods. 1, 2, § 237 ods. 1 až 3, § 237 ods. 4, § 241 ods. 1 až 4, § 249 ods. 1, 2, § 247a. Žalobca sa stotožnil s názorom súdu, že listy žalovaného bolo možné považovať za rozhodnutia, pretože listy žalovaného dokazujú, že bolo rozhodované o žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií. Žalobca sa nestotožnil s názorom súdu, že tieto rozhodnutia sú preskúmateľné, už vôbec sa nemohol stotožniť s názorom, že sú zákonné. Mal za to, že išlo o rozhodnutia nepreskúmateľné, a preto nezákonné nakoľko uvedeným rozhodnutiam chýba základná náležitosť rozhodnutia podľa zákona č. 211/2000 Z.z. v spojení so zákonom č. 71/1967 Zb.. Poukázal na to, že ako vyplýva z vyššie uvedených ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z., tieto upravujú konanie vo veciach služobného pomeru policajtov, v ustanovení § 237 ods. 2 zákona je ustanovením obsahujúcim právo účastníka konania, ktoré mu zákon priznáva s cieľom mať vplyv na priebeh konania ako aj na konečné rozhodnutie vo veci konania. Prítom konečné rozhodnutie vo veci sa podľa tohto zákona realizuje rozhodnutím, ktoré má zákonom predpísanú formu a len takto vytvorené rozhodnutie je preskúmateľné z hľadiska zákonnosti za splnenia ďalších zákonných podmienok. Z uvedeného vyplýva, že ak účastník konania uplatnil právo na informácie o prebiehajúcom konaní v priebehu konania podľa zákona, resp. podľa § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. a nadriadený rozhoduje, či sa umožní alebo neumožní toto právo účastníkovi uplatniť, ide o rozhodovanie vo veci procesného charakteru upravujúceho priebeh konania. Nejde teda o rozhodnutie vo veci samotného konania. Ak dôjde k porušeniu tohto práva účastníka konania, spôsobuje toto porušenie práva nezákonnosť konečného rozhodnutia vo veci, pretože účastníkovi konania nemôžu byť jeho práva v konaní upierané a porušované. Záverečné rozhodnutie vo veci je za splnenia ďalších podmienok súdne napadnuteľné podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Súd pri skúmaní zákonnosti rozhodnutia vydaného podľa zákona č. 73/1998 Z.z. skúma aj otázku porušenia práv

účastníka konania podľa § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., pretože posúdenie tejto otázky je nevyhnutné pre konečné rozhodnutie súdu vo veci zákonnosti rozhodnutia. Okrem toho samotný Občiansky súdny poriadok vylučuje možnosť, aby súd preskúmal rozhodnutie procesného charakteru týkajúce sa vedenia konania. A toto presne vykonal súd vo svojom rozsudku. Tým, že súd konštatoval zákonnosť postupu žalovaného v nadväznosti na § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. vlastne posudzoval a označil za zákonné rozhodnutie žalovaného, ktoré malo procesný charakter a týkalo sa vedenia konania, a to je postup v rozpore so zákonom. Doplnil, že zákon č. 73/1998 Z.z. v ust. § 247a vylučuje aby sa v konaní podľa 12. časti zákona č. 73/1998 Z.z. aplikoval všeobecný predpis o správnom konaní, z výnimkou výkonu rozhodnutia, t.j. správna úvaha súdu o tom, že bolo zákonné ak žalovaný žiadosť žalobcu posúdil z hľadiska obsahu podľa § 19 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. a následne vybavil podľa § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. je v rozpore so zákonom. Súd teda pochybil a vec nesprávne právne posúdil aj otázku zákonnosti samotného rozhodnutia. Jediným možný správny záver, ku ktorému mohol súd dospieť v súlade so zákonom a Ústavou SR bol ten, že list žalovaného ako aj list KR PZ v Banskej Bystrici zo dňa 24.2.2015 boli rozhodnutiami, avšak rozhodnutiami nepreskúmateľnými, a preto nezákonnými. S poukazom na § 16 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. uviedol, že aj spis týkajúci sa konkrétnej veci, konkrétneho konania sa považuje za nositeľa informácií, ktoré sa sprístupňujú aj vo forme fotokópie za splnenia ďalších podmienok podľa zákona č. 211/2000 Z.z.. Žalobca sa svojou žiadosťou ako občan dožadoval uplatnenia práv na informácie zaručené zákonom č. 211/2000 Z.z., teda nedožadoval sa uplatnenia práva na informáciách ako účastník konania podľa § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z.. S poukazom na Ústavu SR je takýto postup žalovaného nielen nezákonný ale aj neústavný. Išlo jednoznačne o konanie štátneho orgánu bez opory v ústavných princípoch, mimo rozsahu medzi ustanovených zákonom.

K odvolaniu žalobcu podal žalovaný vyjadrenie v písomnej forme, pričom mal za to, že v podanom odvolaní žalobca neuvádza žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok jeho zrušenie. Navrhol teda odvolaciemu súdu tento rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“, „NS SR“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31.5.2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide. Úlohou súdu v správnom súdnictve je preskúmať zákonnosť postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (t.j. v medziach žaloby). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalobca žiadosťou zo dňa 16.2.2015, doručenou na Krajské riaditeľstvo PZ v Banskej Bystrici dňa 17.2.2015 žiadal o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z.. Žiadal o písomné oznámenie presného miesta, dátumu a času uplatnenia

práva na informácie, kde bude môcť ako žiadateľ nahliadnuť osobne do kompletného originálu spisu č. ORPZ-ZH-VO-004/2015. Zároveň žiadal o vyhotovenie a vydanie úplnej fotokópie spisu č. ORPZ-ZH-VO-004/2015 vrátane kópie akéhokoľvek nosiča elektronických dát, ak je súčasťou spisu, do vlastných rúk.

Krajské riaditeľstvo PZ v Banskej Bystrici pod č. KRPZ-BB-OKAP-15-001/2015-SI zo dňa 24.2.2015 odpovedalo žalobcovi listom, v ktorom uviedlo, že žalobca žiadal v písomnej žiadosti zo dňa 16.2.2015 o písomné oznámenie presného miesta, dátumu a času uplatnenia práva na informácie, kde by mohol ako žiadateľ nahliadnuť osobne do kompletného originálneho spisu č. ORPZ-ZH-VO-004/2015 a zároveň požiadal o vyhotovenie a vydanie úplnej fotokópie spisu vrátane kópie akéhokoľvek nosiča elektronických dát ak je súčasťou spisu do vlastných rúk. Uviedol, že zákon o slobode informácií je všeobecným právnym predpisom poskytujúcim spoločnú úpravu, ktorá sa použije vždy, keď neexistuje úprava špeciálna. Vo vzťahu k iným zákonom, teda pôsobí ako *lex generalis*; príslušný špeciálny zákon deroguje jeho postavenie len v takom rozsahu, v ktorom sám problematiku poskytovania informácií upravuje. Po preštudovaní žiadosti KR PZ v Banskej Bystrici dospelo k záveru, že v danom prípade vystupuje žalobca ako účastník konania podľa zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície, v ktorom je upravená problematika poskytovania informácie a preto je nevyhnutné žiadosť žalobcu opäť posudzovať v zmysle zákona o štátnej službe. Poukázal pritom na § 231, § 237 ods. 2 zákona o štátnej službe. Zároveň oznámil, že žalobca môže právo na nahliadnutie do kompletného originálneho spisu uplatniť dňa 12.3.2015 v čase o 13,00 h. na vnútornom odbore KR PZ v Banskej Bystrici. V prípade, že mu tento termín nevyhovuje je možné telefonicky dohodnúť iný termín na špecifikovanom čísle, resp. emailovou poštou.

Proti takémuto oznámeniu zo strany žalobcu bolo podané odvolanie, v ktorom žalobca namietal, že postup KR PZ v Banskej Bystrici nebol správny, keď jeho žiadosť bola posúdená podľa zákona č. 73/1998 Z.z. v postavení zákona *lex specialis* vo vzťahu k zákonu č. 211/2000 Z.z. ako *lex generalis*. Žalobca riadne vyšpecifikoval svoju žiadosť a aj spôsob sprístupnenia požadovaných informácií, t.j. cez nahliadnutie do spisu a vyhotovením jeho fotokópie. Povinná osoba jeho žiadosti nevyhovela a odmietla sprístupniť požadované informácie v rozsahu a spôsobom uvedeným v žiadosti v zákonnej lehote. Svoj postup povinná osoba nevykonala predpísaným zákonom a došlo k tzv. fikcii vydania rozhodnutia cez ustanovení § 18 ods. 3 zákona. Pokiaľ sa jedná o výzvu zo strany správneho orgánu k uplatneniu práva účastníka konania podľa § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. uviedol, že tejto nevyhovie, pretože toto právo si svojou žiadosťou neuplatňoval.

Žalovaný dňa 26.3.2015 pod č. PPZ-KA9-70-003/2015 vo vzťahu k žalobcovi vydal oznámenie, ktoré bolo označené ako vec : Konanie o odvolaní proti rozhodnutiu o nesprístupnení informácií pod č. KRPZ-BB-OKAP-15/2015. V tomto uviedol, že žalovaný po preskúmaní postupu KR PZ v Banskej Bystrici ako odvolací orgán dospel k záveru, že pri poskytnutí žalobcom žiadaných informácií postupovalo KR PZ v Banskej Bystrici v súlade so zákonom, keď pri vybavovaní jeho žiadosti postupovalo podľa zákona o štátnej službe s poukazom na § 231 a § 237 ods. 2 zákona o štátnej službe. Z predloženej žiadosti vyplynulo, že žalobca žiadal o písomné oznámenie presného miesta, dátumu a času uplatnenia práva na informácie, kde bude ako žiadateľ môcť nahliadnuť osobne do kompletného originálneho spisu č. ORPZ-ZH-VO-004/2015. Toto právo bolo umožnené určením času a miesta ako aj možnosti dohody zmeny termínu, čím bolo vyhovené jeho právu na slobodný prístup k informáciám. Čo sa týka odvolania, v ktorej poukazuje na nedodržanie lehoty zo strany KR PZ v Banskej Bystrici žalovaný dospel k názoru, že KR PZ v Banskej Bystrici vybavilo žiadosť žalobcu podľa zákona o štátnej službe v zákonnej lehote. Žalovaný ďalej uviedol, že nie každá žiadosť o sprístupnenie informácie aj napriek tomu, že je výslovne označená ako žiadosť o informácie podľa zákona o informáciách je žiadosťou, ktorú je potrebné vybaviť v súlade so zákonom č. 211/2000 Z.z.. Tento zákon ako *lex specialis* neupravuje vo svojich ustanoveniach, čo sa konkrétne myslí pod pojmom žiadosť o informácie. § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. ustanovuje, že ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použije sa na konanie podľa tohto zákona správny poriadok, ktorý ako *lex generalis* upravuje právne skutočnosti, ktoré nie sú upravené v zákone č. 211/2000 Z.z.. Z § 19 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní stanovuje, že podanie sa posudzuje podľa obsahu a platí zásada, že každé podanie musí povinná osoba

posudzovať nie podľa názvu, resp. označenia ale podľa jeho obsahu. Po dôkladnom posúdení žiadosti bolo zistené, že ju bolo potrebné vybaviť v súlade s ustanoveniami zákona o štátnej službe a nie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. a z tohto dôvodu odvolanie bolo považované za nedôvodné.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonávania ustanoví zákon.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb.).

Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu. Z podania musí byť zrejmé, kto ho podáva, akej veci sa týka a čo sa navrhuje. Podanie v elektronickej podobe podľa osobitného predpisu o elektronickej podobe výkonu verejnej moci musí obsahovať identifikátor osoby účastníka konania podľa osobitného predpisu o elektronickej podobe výkonu verejnej moci. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť jeho ďalšie náležitosti.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (v znení účinnom do 31.12.2015) tento zákon upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len „štátna služba“).

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len „príslušník informačnej služby“), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len „príslušník bezpečnostného úradu“) a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky.

Podľa § 231 zákona č. 73/1998 Z.z. účastníkmi konania sú policajti, bývalí policajti alebo pozostalí po policajtoch, ak sa má konať o ich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach, ako aj iné osoby, ak tak ustanovujú osobitné predpisy.

Podľa § 234 ods. 1 - 3 zákona č. 73/1998 Z.z. ak to ustanovuje tento zákon, je potrebné urobiť podanie písomne a doručiť ho oprávnenému orgánu; inak možno urobiť podanie ústne do písomného záznamu.

(2) Podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu. Z podania musí byť zjavné, kto ho urobil, akej veci sa týka a čo sa navrhuje.

(3) Oprávnený orgán na požiadanie potvrdí prijatie podania.

Podľa § 237 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (v znení účinnom so 31.12.2015) účastníci konania sú povinní postupovať tak, aby svojím konaním nestiažovali a nezdržovali priebeh konania.

(2) Účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy.

(3) Oprávnený orgán môže povoliť nahliadnuť do spisov aj iným osobám, ak preukážu právne dôvody svojej požiadavky.

(4) Oprávnený orgán zabezpečí, aby sa nahliadnutím do spisu neporušilo štátne alebo služobné tajomstvo.

Podľa § 247a zákona č. 73/1998 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb.) okrem výkonu rozhodnutia.

V prvom rade bolo zo strany odvolacieho súdu potrebné sa vyjadriť k odvolacej námietke žalobcu, že oznámenie KR PZ Banská Bystrica zo dňa 24.2.2015 a naň naväzujúce oznámenie žalovaného zo dňa 26.3.2015, ktoré konštatovali, že žalobcova žiadosť o sprístupnenie informácii spôsobom nahliadnutia do spisu sp. zn. ORP-ZH-VO-004/2015 spolu so žiadosťou o vyhotovenie fotokópie z tohto spisu bude posudzovaná podľa § 237 ods. 2 zákona č. 93/1998 Z.z. ako právo účastníka konania podľa tohto zákona nahliadať do spisu, nie sú spôsobilým predmetom prieskumu. Odvolací súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že aj oznámenie žalovaného považoval za spôsobilý predmet súdneho prieskumu podľa § 244 a nasl. O.s.p. so zdôraznením čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a poukazom aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 354/2008 a napr. aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 91/2016. Rozsah preskúmvavej činnosti súdov je daný tzv. generálnou klauzulou, v zmysle ktorej preskúmaniu súdom v správnom súdnictve podliehajú v zásade všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach či povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. Ustanovenie § 248 O.s.p. taxatívne vymenúva výnimky - teda rozhodnutia súdnemu prieskumu nepodliehajúce. S princípom uvedenej generálnej klauzuly sa spája aj tzv. negatívna enumerácia, v zmysle ktorej musí byť vylúčené správneho rozhodnutia zo súdneho prieskumu výslovné a môže k nemu dôjsť len osobitným zákonom.

Odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru ústavného súdu ako aj najvyššieho súdu, v zmysle ktorej môžu byť predmetom preskúmania súdom i také rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, pokiaľ menia, rušia alebo ktorým môžu byť priamo dotknuté práva určitého subjektu. Z uvedeného teda vyplýva, že (pokiaľ rozhodnutie nie je vylúčené z prieskumu výslovné) pre posúdenie, či určitý akt podlieha prieskumu, je dôležitá otázka, aké sú jeho dôsledky a aký dopad majú na právnu sféru dotknutého subjektu. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné oznámenie žalovaného (ani oznámenie prvostupňového správneho orgánu) ani vyhodnotiť, že by išlo o rozhodnutia v zmysle ust. § 248 písm. a/ O.s.p., ktoré majú predbežnú alebo procesnú povahu upravujúcu vedenie konania a preto nie sú vylúčené zo súdneho prieskumu. Žalobca žiadal preskúmať predmetné oznámenia žalovaného tvrdiac, že žalovaný nepostupoval správne, keď jeho vyššie špecifikovaná žiadosť bola posúdená nezákonne (nesprávne) podľa zákona č. 73/1998 Z.z., pričom on sám chcel využiť spôsob poskytnutia informácie - sprístupniť spis týkajúci sa jeho konania v tzv. širšom slova zmysle, a to nielen nahliadnuť, ale vyhotoviť fotokópiu predmetného spisu postupom podľa zákona č. 211/2000 Z.z.. Žalobca v tomto smere si sám protirečí, keď na jednej strane tvrdí, že oznámenie prvostupňového správneho orgánu a aj oznámenie žalovaného sú vydané v rozpore so zákonom (zákonom č. 211/2000 Z.z.) a na druhej strane tvrdí, že nie sú predmetom súdneho prieskumu podľa § 248 O.s.p..

Najvyšší súd považuje za podstatné poznamenať, že v prípade pochybností nie je ani vadou konania, ak súd reštriktívnym výkladom ustanovenia § 248 písm. a/ O.s.p. poskytne účastníkovi súdnu ochranu v súlade s čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžf/56/2008, uznesenie NS SR sp. zn. 5Sžf/31/2011). Ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 91/2016 zdôraznil, že pokiaľ súd v správnom súdnictve odmietne vecne prejednať žalobu podľa § 247 a nasl. O.s.p. smerujúcu proti neformálnemu oznámeniu správneho orgánu, ktorý nemal zo zákona vyplývajúcu povinnosť vydať rozhodnutie, dopúšťa sa odopretia spravodlivosti vo vzťahu k takému žalobcovi.

Ako správne konštatoval aj prvostupňový súd medzi účastníkmi konania bol zásadný rozpor v posúdení, či žiadosť žalobcu zo dňa 16.2.2015, ktorá bola síce označená ako Žiadosť o sprístupnenie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z., v ktorej žalobca žiadal o písomné oznámenie presného miesta, dátumu a času uplatnenia práva na informácie, kde bude môcť žalobca nahliadnuť osobne do kompletného špecifikovaného originálneho spisu, ktorý sa týka jeho veci a zároveň žiadal o vyhotovenie fotokópie tohto spisu, či mali správne orgány postupovať podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciách alebo či bol správny postup správnych orgánov, keď predmetná žiadosť nebola posudzovaná podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám, ale bola posúdená podľa obsahu žiadosti ako žiadosť účastníka konania, ktorý využíva svoje právo na nahliadnutie do spisového materiálu, ktorý sa týka jeho konkrétnej veci podľa zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

Zákonodarca v zákone č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám podrobne upravuje právo na prístup k informáciám, ktoré majú k dispozícii orgány verejnej moci a iné verejné inštitúcie a je vykonaním základného práva na informácie. Zmyslom informovanosti občanov o verejnej moci je pre túto moc samu esenciálnou spätnou väzbou, kvalitatívnym faktorom a zároveň aj poistkou proti jej zneužitiu. Ďalším nepopierateľným významom subjektívneho, a tým aj vynútiteľného práva na informácie je jeho funkcia kontrolná vo vzťahu k fungovaniu verejnej moci. Dostatočne rozsiahly a tiež jednoduchý a rýchly prístup k informáciám má tiež priaznivý vplyv na dôveru občanov v demokratické inštitúcie a na ich ochotu podieľať sa na verejnom živote. Situácie, kedy samotné získavanie podkladových informácií robí občanom problémy, sú pre nich demotivujúce, pretože tým nadobúdajú pocit nemožnosti účinne ovplyvniť správu vecí verejných. Právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou SR (čl. 26), Listinou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Výkladom ústavného práva na prístup k informáciám sa zaoberá aj judikatúra Ústavného súdu SR, napr. nález sp. zn. I. ÚS 236/06 zo dňa 28.6.2007 ako aj judikatúra Najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 6SŽi/5/2011, 3SŽo/106/2015, 3Szd/7/2009 a pod..

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. rozsudok vo veci sp. zn. 3SŽ/16/2004, sp. zn. 1SŽoNS/1/2006, 2SŽo/19/2008, 5SŽi/4/2010 či sp. zn. 8SŽi/2/2010) uviedol, že podľa obsahu slova je informáciou správa, údaj alebo poučenie, ktoré fyzická osoba alebo právnická osoba odovzdáva inej fyzickej alebo právnickej osobe a dovedy jej nebola známa. Informácia je základom vzájomného vymieňania údajov, ktoré má za cieľ získanie nového poznania. Informáciou je aj štatistické spracovanie údajov. Zo znenia zákona nemožno vyvodit', že informáciou je aj poskytovanie obsahu spisu alebo rôznych dokumentov a ich kópie právnych úkonov (kúpne či iné zmluvy), ktoré sú v súhrnom množstve údajov a ujednaní rôznej povahy, používajúcich rôznu ochranu a to tretím osobám, ktoré nie sú účastníkmi konania ani subjektmi právnych vzťahov založených uvedenými úkonmi (pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 5SŽi/3/2011 zo dňa 15.12.2011).

Nebolo sporné medzi účastníkmi konania, že v danom prípade bol žalobca sám účastníkom konania, do ktorého spisu žiadal nahliadnuť, resp. z ktorého spisu žiadal sprístupniť informácie vyhotovením fotokópie spisu. Nebolo sporné ani to, že išlo o vec v konaní podľa zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

Konanie vo veciach služobného pomeru upravuje 12. časť zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície. Žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán v oznámení vo vzťahu k žalobcovi uviedli, že v prípade žalobcovej žiadosti bolo potrebné postupovať podľa zákona č. 73/1998 Z.z. a to konkrétne podľa § 237 ods. 2 zákona č. 93/1998 Z.z., v ktorom ustanovení je upravené právo účastníkov konania nahliadať do spisov a robiť si z nich výpisy. Forma oznámenia tejto skutočnosti nie je v tomto zákone stanovená, preto je nedôvodná námietka žalobcu, že takéto oznámenie

je nepreskúmateľné pretože nespĺňa zákonom stanovené náležitosti formy rozhodnutia.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd dospel k správne právne záveru, že predmetnú žiadosť žalobcu bolo potrebné vyhodnotiť postupom cez predmetné ustanovenie § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., nakoľko správne podľa obsahu žiadosti išlo o nahliadnutie žalobcu ako účastníka konania do svojej spisovej dokumentácie so žiadosťou o vyhotovenie fotokópie spisu, bez ohľadu na to, že žalobca chcel tento spis sprístupniť, resp. vyhotoviť fotokópie tohto spisu podľa zákona č. 211/2000 Z.z.. Aj podľa názoru súdu ide v predmetnom zákone o zákon špeciálny - lex specialis k zákonu č. 211/2000 Z.z.. O pomere všeobecného zákona ako lex generalis - zákona o informáciách č. 211/2000 Z.z. hovorí aj skoršie rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 4SŽi/1/2010 zo dňa 15.3.2011. Zákon o slobodnom prístupe k informáciám je všeobecným právnym predpisom poskytujúcim spoločnú úpravu, ktorá sa použije vždy keď neexistuje úprava špeciálna, napr. na úseku verejnej správy. Vo vzťahu k iným zákonom teda pôsobí ako lex generalis; príslušný špeciálny zákon deroguje jeho postavenie len v takom rozsahu, v ktorom sám problematiku poskytovania informácie upravuje. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2SŽo/190/2008 zo dňa 27.5.2009, podľa ktorého „zo znenia zákona o informáciách však nemožno vyvodzovať, že informáciou je aj poskytovanie obsahu spisov, prípadne, že informáciou by malo byť (štatistické) spracovanie údajov zo stoviek spisov podľa požiadaviek napr. pokynov toho, kto o poskytnutie informácie žiada“.

S poukazom na uvedené rozhodnutie odvolací súd tiež konštatuje, „nemožno považovať za žiadosť o poskytnutie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. žiadosť o poskytnutie celého spisu žalovaného. Právo na takéto poskytnutie spisu patrí len osobám, v zákone presne uvedeným. Právo účastníka konania vo svojej veci nahliadať do spisov a podkladov je v pomere špeciality k všeobecnému právu na prístup k informáciám podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. a právne konzumuje jeho všeobecné právo na poskytnutie informácií. Právo účastníka správneho konania na oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia je širšie, za podmienok ustanovených správnym poriadkom zahŕňa prístup ku všetkým podkladom správneho rozhodnutia, ktoré správny orgán použil na rozhodnutie. Odopretie tohto práva účastníkovi administratívneho konania má za následok porušenie práva na poskytnutie inej právnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ide o jeden z pilierov zákonnosti administratívneho konania, ktorý vyvažuje postavenie účastníka administratívneho konania oproti mocenskému postaveniu orgánu verejnej správy, ktorý z titulu verejnej moci danému zákonom vedie a ovláda konanie“. (Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Szd/7/2009 zo dňa 23.3.2010).

Odvolací súd vyhodnotil ako bezpredmetnú odvolaciu námietku žalobcu, v ktorej namietal, že krajský súd konštatoval, že každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu s poukazom na § 19 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. (keď žalobca žiadal sprístupniť - nahliadnuť do spisu, týkajúceho sa svojej veci), a súd konštatoval právo žalobcu nahliadnuť do spisu podľa § 237 ods. 2 zákona č. 93/1998 Z.z., že tento zákon obsahuje svoju úpravu posudzovania podaní a to konkrétne v ust. § 234 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., podľa ktorého podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu. Odvolací súd zdôrazňuje, že obsahovo ide o totožné skutočnosti, keďže z oboch ustanovení je zrejmé, že podanie účastníka konania sa hodnotí podľa jeho obsahu (bez ohľadu na jeho označenie), pričom správne mal byť uvedený odkaz na § 234 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., avšak uvedená „nezrovnalosť“ však nemôže byť dôvodom na zrušenie resp. zmenu prvostupňového rozhodnutia súdu.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne vyhodnotil prvostupňový súd, keďže je zrejmé aj z obsahu administratívneho spisu, že žalobcovi bolo oznámené podaním zo dňa 24.2.2015, ktoré mu bolo doručené dňa 3.3.2015, že má právo na nahliadnutie do kompletného originálneho spisu pod č. ORPZ-ZH-VO-004/2015 a to v konkrétny deň, v konkrétnu hodinu, na konkrétnom mieste, zároveň mu bolo oznámené, že prípadne si môže termín nahliadnutia do predmetného kompletného originálneho spisu dohodnúť inak, že žalobca v dôsledku uvedenej skutočnosti ani v konečnom dôsledku nebol ukrátený na svojich subjektívnych právach (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

O ukrátenosti na právach žalobcu nie je možné hovoriť s poukazom na to, že § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. umožňuje si robiť výpisy z predmetného spisu, oproti podľa tvrdenia žalobcu - žiadosti

vyhotoviť si fotokópie zo spisu prostredníctvom zákona č. 211/2000 Z.z., konkrétne ust. § 16 ods. 1 zákona, čo by malo byť podľa žalobcu nejakým širším právom, keďže v danom prípade posúdením žiadosti žalobcu, podľa obsahu podanej žiadosti v zmysle zákona o štátnej službe, ktorou sa žalobca domáhal nahliadnutia do administratívneho spisu v jeho konkrétnej veci, ani podľa názoru odvolacieho súdu nemohlo dôjsť k negatívnemu zásahu do práva žalobcu na informácie, ktoré by viedlo k porušeniu zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám. Základom v prejednávanej veci bola skutočnosť, že správny orgán - KR PZ v Banskej Bystrici umožnil žalobcovi využiť svoje právo v zmysle zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov PZ, bolo na žalobcovi, aby toto právo ako účastník konania aj využil.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Námietky žalobcu uvedené v odvolaní neboli teda spôsobilé privodiť zmenu, resp. zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p.. Účastníkom ich náhradu nepriznal nakoľko žalobca v konaní úspešný nebol a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 1.7.2016.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.